

16. Aug. 1971

FAKTA

Dato:
16. Aug. 1971

Sidetal:
Rød blå bd 2 s. 28-32

Generelle kommentarer:
Joseph Albers. Tysk kunstner (1888-1976).

TRANSSKRIFTION

16-8-71

Til trods for at man har begrænset sig til R+B kommer man alligevel til at stå over for et farveproblem. Det forskellige materiale man bemaler (tøj - pap - papir - celotex - træ- o.s.v) forandre farven, lige som man ved det man lader staa synligt af materialets egen farve indføre en tredje komplementerende farve. Der ligger indenfor de to farver R+B et utal af variationsmuligheder fra den mørkeste til den lyseste ende af disse to farvers register.

Spørgsmaalene som rejser sig er: i hvor høj grad skal man benytte sig af disse ovenfor nævnte muligheder – hvor bevidst skal man manipulere med dem? Der er i virkeligheden kun to muligheder 1. At benytte alle de variationsmuligheder der er i de to farver og i deres relation til det materiale de paaføres. 2. At benytte nøjagtig den samme røde og den samme blaa fra produkt til produkt.

I tilfælde 1. maa man hvis man vælger variationerne tro paa at disse har en betydning – at man eksempelvis kan udtrykke noget i den lyse ende af farvens skala som man ikke kan udtrykke med den mørke.

For det første tror jeg ikke paa begrebet udtryk for det andet tror jeg ikke den ene ende af farveskalaen er bedre end den anden – eller at den ene ikke kan udtrykke hvad den anden kan. Det eneste jeg kan tro paa er – at der er en forskel i perceptionen paa en kold og en varm rød – paa en mørk og en lys blaa – og denne perceptionsforskelle kan jeg ikke med min bedste vilje tillægge en værdi. Jeg kan alene konstatere at der er en forskel.

Hvis jeg benytter mig af metode 2. og udfører alle produkterne i nøjagtig samme farve – undgaar jeg af den grund heller ikke en problematik. Som nævnt vil det materiale der bemales gøre sig gældende overfor farvens udseende (er det sugende – er det en glat eller ru flade – en plan eller ujævn o.s.v) ligesom selve materialets farve hvis jeg lader det være synligt i større eller mindre (oftest mindre) grad paa virke de to farver. Kort sagt det objekt's miljø – som jeg bemaler vil uundgåeligt have en indflydelse paa farven. Saa er det et spørgsmaal om hvilke af de to arbejdsmetoder der er i mest overensstemmelse med den grundlæggende idee?

Ved to opnaar man at farven ligestilles med det objekt den paaføres saaledes at der bliver tale om en sammenstilling af to objekter – men mulighederne her vil meget hurtigt lukke sig og blive en gentagelse af det samme udsagn og det synes jeg er uinteressant. Benytter jeg mig af metode 1. vil vægten blive lagt paa betydningen af variationerne (Albers problematik) – en demonstration af at man kan variere indenfor saa lille et omraade "Lesser is more". Paa den anden side behøver der vel ikke at ligge nogen værdimaaler i variationen (og det er Albers problem at han vil bevise farvens værdi) der kan ligge en blot og bar konstatering af at man kan variere – og hvor meget man kan variere afhænger af ens fantasi og kombinationsevne – og ikke af at den ene variation er bedre end den

anden. Ved 2. afskærer man, uden tilsyneladende at vinde noget fra en bevægelighed som man, uden at miste noget (af ideen) faar i 1.

Der er ingen tvivl om at jo længere man graver i hele denne problematik jo nærmere vil man komme til at staa overfor spørgsmaal af ren irreal karakter (en slags alkymi) bliver tvunget til at tage stilling til de ubevidste kræfter som er den egentlige aarsag til de forskellige handlinger og valg – ja man vil maaske endog naa til at maatte betragte selve den proces at “bemale” som selve den kerne det hele drejer sig om.

Jeg har en meget svag fornemmelse af (og jeg har flere gange tidligere været inde paa dette) at det kommer til at dreje sig om den der bemaler – at det meget let kan vise sig at være en rituel handling som vil kræve hele ens aandelige og legemlige indsats. Dette er ikke alene et meget vanskeligt, men ogsaa meget farligt omraade at bevæge sig ind paa – da den abstrakte expressionisme, tachismen og det informelle har forplumret og banaliseret hele dette omraade.

Der er jo netop ikke tale om at realiserer sin personlighed – gøre den øjeblikkelige sjælstilstand (humør) synlig MEN – netop gennem processen at hæve sig over egoet - personligheden til noget hinsides disse begreber – men ogsaa dette er farligt og kan meget let føre til Romantismens afgrund.

Produktet skal naturligvis fremstaa som essensen af handlingsprocessen, men ikke som et (personligt) udtryk – men som en kunstnerisk eksistens.

~~Side 53 - R + D + Blau med brugslovene
O. S. V. skiljende i R + D (paa Blau) og Blau
(paa R + D)~~

Side om kullet man selv på sig selv
efter de tekniske hensyn - man kan
provokeret ikke bruge et uløst tal

16-8-77.

Til trods for at man har be-
-grænset sig til R + B kommer man allige-
-vel til at støde over for et parveproblem.
Det forskellige materiale man bemaler (træ-
-papir - papir - celuset - træ - o. s. v.) forandre
- kurven, lige som man ved det man
- lader strå synligt af materialets egen
- kurve indføre en bredt kompleks-
-tende kurve. Der bliver indført de be-
-kurver R + B et antal af variations mulig-
-heder for den enkelte til den bedste
- ende af disse kurvers register.
Spørgsmålene som rejser sig er: i hvor
- høj grad skal man benytte sig af
- disse over for nævnte muligheder -
- hvor bevidst skal man manipulere
- med dem? Der er i virkeligheden kun
- to muligheder 1. At benytte alle de
- variations muligheder der er i de be-
-kurver og i deres relation til det materia-
- le de paaføres. 2. At benytte nærf-

- og lig den som me røde og den som me
blau for præcist til præcist.
og til fælde 1. men man hvis man
velger variationerne for den at disse her
er beholdning - at man eksempelvis
kan udtrykke noget i den løse ende
af kurvens skæve som man ikke kan
udtrykke med den enkelte.
For det første her ja ikke for begrebet
udtrykke for det andet her ja ikke den
ene ~~for~~ ende af kurvens skæve og bedre
end den anden - eller at den ene ikke
kan udtrykke hvad den anden kan.
Det eneste ja kan for den er - at der er
en forskel i perceptionen for en hel
og en varm rød - for en mørk og en
lys blå - og denne perceptions forskel
kan ja ikke med min bedste vilje til-
lægge en værdi. } forskel.
at der er en
Hvis ja bemærker mig af metode 2.
og udfører alle præcisionsproblemer i nøjagtig
som me kurve - end over ja af den
grund heller ikke en præcisionsproblemer.
Som nævnt til det materiale der be-
males efter sig gældende over for kurvens
indgående (er det supende - er det en
flak eller rind flade - en plan eller
kugle o. s. v.) lige som selv materialets
kurve hvis ja lader det være supende

i stærke eller mindre (oftest mindre) grad
paa vidde de to former. Hvor sagt det
objekt's midte - som jo bemærke vil
i mind gængs have en indflydelse paa
formen. Som er det et spil vgs maalt
om hvilke af de to objekter og hvor
der er i mest overensstemmelse med
den grundlæggende ide?
Ved to og naar man at former ligeledes
med det objekt den paa paa saaledes
at der bliver hele om en som monstret
-ling af to objekter - men min by betone
her vil meget hurtigt lade sig
blive en god hjælp af det som me
indtægt og det synes jo er ~~interessant~~
interessant. Bemærk jo ind) af enkelte
7. til vækst blive lagt paa betydelig
-gen af variationerne (Albers problematik)
- en demonstration af at man kan
variere indenfor saa lille et område
"lessen er mere". Paa den anden side
de bliver der vel ikke at ligge nogen
vordt moult i variationen (og det er
Albers problem at man vil berede farver
vordt) ~~at~~ der kan ligge en blot af
var konstatering af at man kan
variere - og hvor meget man kan variere
af hæng af ens fantasi og kombina-
-tionerne - og ikke af at den ene
variation er bedre end den anden.
Ved 2. af skæer man, uden til syne.

- lude de at vinde noget på en bevegelse
som man, uden at miste noget (af tiden)
for i 1.
Der er ingen tvivl om at jo længere
man gæver i hele denne problematik
jo ~~længere~~ nærmere vil man komme
til at støve over for spørgsmålet af
en irreal karakter (en slags alligmi)
bliver drængt til at tage stilling til
de ubestemte vækster som er den egent-
lige årsag til de forskellige handlinger
og valg - ja man vil måske endog
møde til at måtte betragte selv den
proces at "bemale" som selv den
kerne der hele drejer sig om.
Jeg har en meget svag personlig
af (og jo har flere gange lidt lignende
inde på dette) at det kommer til
at dreje sig om den der bemaler-
at der meget let kan vise sig at
være en rituel handling som vil
bevare hele ens omdelte og legemlige
indsats. Dette er ikke alene et meget
vanskeligt, men også meget forlyt om-
værende at bevæge sig ind på - de
den abstrakte og præcisionsne, faktisk
og der i formelle her for plumbet og
begrænset hele dette omværende.
Der er jo netop ikke tale om at
realisere sin personlighed - og det den

of offentlige spele tilstand (humer) sigtlig
MEN - reton gennem processen at
have sig over eget - personlige til
noge hin sides disse begreber - men ogsaa
dette 2- forlyg og kan meget vel fore
til Romanens mere af grund.
Problemet skal naturligvis forstås som
essensen af handlingens processen, men ikke
samt et (personligt) udtryk - men som
en kunstnerisk tilstand.

17-8-77.

Reelt set her det røde kvadrant-
- liske område og det Blå kvadratiske om-
- råde inder med hinanden at gøre ud-
- over at de er brugt sammen i denne
proportion. Det kan end ikke forstås at
de rent de herud (små mæssigt) står
gødt sammen - forlign og er der rent
perceptions mæssigt et voldsomt spring mellem
dem - set her dette spring perspektiv
Den røde er udhult kam og den blå
udhult hold - ligesom den røde er mør-
- mere det hvide end den blå som er
nærme det sorte - de er næsten komple-
- man kan farve (Orange er komplementær til
Blå og grøn til rødt) og kan der for pers-
- ses og til en kinetisk virkning.
Der er vist sagt ikke nogen form for
harmonier mellem de to farver - de passer
ikke sammen. Det er to individualite-
- ter som er brugt sammen fordi de